

ACADEMY AWARD® WINNER
ALICIA VIKANDER

ACADEMY AWARD® NOMINEE
JUDE LAW

FIREBRAND

Henry VIII had six wives.
Only one survived...

MBK PRODUCTIONS PRESENTS IN ASSOCIATION WITH FILMATION ENTERTAINMENT A BROUHAHA ENTERTAINMENT PRODUCTION IN ASSOCIATION WITH MAGNOLIA MAE FILMS
A FILM BY KARIM AINOUIZ ALICIA VIKANDER JUDE LAW "FIREBRAND" EDDIE MARSAN SAM RILEY AND SIMON RUSSELL BEALE CO-PRODUCERS BRETT WILSON MEG CLARK
CAST BY NINA GOLD MUSIC BY DICKSON HINCHLIFFE HAIR AND MAKEUP BY JENNY SHIRCORE EDITOR HEIKE PARPLIES EXECUTIVE PRODUCERS MICHAEL O'CONNOR PRODUCED BY HELEN SCOTT
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY HELENE LOUVART EXECUTIVE PRODUCERS MARIA LOGAN ANNE SHEEHAN ROSANNE FLYNN NICOLA HART PRODUCED BY CAROLYN MARKS BLACKWOOD PRODUCED BY GABRIELLE TANA, P.G.A.
ADDITIONAL WRITING BY ROSANNE FLYNN WRITTEN BY HENRIETTA ASHWORTH AND JESSICA ASHWORTH BASED ON "QUEEN'S GAMBIT" BY ELIZABETH FREEMANTLE DIRECTED BY KARIM AINOUIZ
VANAF 25 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

CHANTELOUVE, RECTANGLE PRODUCTIONS AND GOODFELLAS
PRESENT

NOÉMIE MERLANT

Emmanuelle

A FILM BY
AUDREY DIWAN

WILL SHARPE JAMIE CAMPBELL BOWER
CHACHA HUANG ANTHONY WONG
AND NAOMI WATTS

WRITTEN BY
AUDREY DIWAN AND REBECCA ZLOTOWSKI

BASED ON
EMMANUELLE ARSAN'S LITERARY CHARACTER™

PRODUCED BY REGINALD DE GUILLEBON MARION DELORD EDOUARD WEIL BRAHIM CHIOUA VINCENT MARAVAL
LIVIA VAN DER STAAY LAURENCE CLERC PRODUCED BY ARDAVAN SAFAEE ASSOCIATE PRODUCER SEVERINE BAILE
EXECUTIVE PRODUCER TATIANA BOUCHAIN HONG KONG LINE PRODUCER CHU CHEN ON POST-PRODUCTION SUPERVISOR MÉLANIE KARLIN
DIRECTOR OF PHOTOGRAPHY LAURENT TANGY - AFC EDITOR PAULINE GAILLARD PRODUCTION DESIGNER KATIA WYSZKOP ORIGINAL SCORE EVGHEENI & SACHA GALPERINE
FIRST ASSISTANT DIRECTOR BRIEUC VANDERSWALM CASTING CARMEN CUBA ÉLODIE DEMEY ARDA & ROSANNA NG SCRIPT SUPERVISOR DIANE BRASSEUR
COSTUMES DESIGNER JURGEN ODERING MAKEUP DESIGNER THI THANH TU NGUYEN - AMC HAIR DESIGNER MATHIEU GUERACAGUE GAFFER OLIVIER MANDRIN
KEY GRIP THOMAS VALAËYS FOCUS PULLER JEAN-CHRISTOPHE « JISSÉ » ALLAIN SOUND MIXER ANTOINE BASILE MERCIER
SOUND EDITOR THOMAS DESJONDERES RE-RECORDING MIXER MARC DOISNE COLORIST YOV MOOR
ACOPRODUCTION BY CHANTELOUVE, RECTANGLE PRODUCTIONS, GOODFELLAS AND PATHÉ IN ASSOCIATION WITH LOGICAL CONTENT VENTURES
WITH THE PARTICIPATION OF NETFLIX WITH THE PARTICIPATION OF FRANCE TÉLÉVISIONS WITH THE SUPPORT OF CENTRE NATIONAL DU CINÉMA ET DE L'IMAGE ANIMÉE
FRENCH DISTRIBUTION PATHÉ INTERNATIONAL SALES GOODFELLAS AND THE VETERANS

NETFLIX france-tv BELGA FILMS

25 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

De Standaard moustique LE SOIR

© 2024 CHANTELOUVE, RECTANGLE PRODUCTIONS, GOODFELLAS, PATHÉ FILMS • Photo Matthijs Clamer

E.r. - V.a. Christophe Sagnuy/ica, rue Ravensteinstraat 23 - 1000 Bruxelles - Brussel - Photo: Theater Commons Tokyo 24 © Shun Sato

Meet the Artist:
Apichatpong Weerasethakul
 A Conversation with the Sun (VR)

Meet the artist
 and immerse yourself
 into his virtual reality

16 » → 29 Sept.'24
 at Bozar

- ✓ Opening Week
- ✓ Virtual Reality (16+)
- ✓ Talks & Debates

8

- 7 VOORWOORD
- 8 EMILIA PÉREZ
- 14 TATAMI
- 16 EMMANUELLE
- 20 UPON ENTRY
- 22 FIREBRAND
- 24 BEETLEJUICE BEETLEJUICE
- 30 KLAPS

16

22

24

30

Vanaf september ook in Vlaanderen!

Cineville is onbeperkt

Lachen
Genieten

Naar de film voor
een vast bedrag
per maand*

cinevillepass.be

* Een persoonlijk Cineville-lidmaatschap biedt onbeperkte bioscoopbezoeken in de partnercinema's in België.

VERTIGO

VERTIGO
Postbus 10009, 2000 Antwerpen
info@vertigoweb.be
vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER
Steven Tuffin
steven@vertigoweb.be

MEDEWERKERS
Chris Craps, Ruben Nollet

WEBMASTER
Hans verschooten

EINDREDACTEUR
Ruud Meert, Sam Valkenborgh

LAY-OUT
Geert Verbist

RECLAMEREGIE
info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
Emmanuel Van Melkebeke
Postbus 10009
2000 Antwerpen

Druk
Moderna Printing

Niets uit deze uitgave mag worden vervoelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, scan of op enige andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk akkoord van de uitgever.

✕ **VERTIGObe**
@ **VERTIGOgram**
f **VERTIGObe**

Ik zal het maar bekennen: ik ben ongelooflijk opgelucht dat je op dit eigenste moment een nummer in je handen of op je scherm voor je hebt. Je moet weten dat augustus en september nooit de makkelijkste *Vertigo*-maanden zijn geweest. Augustus, vaak mager qua bioscoopreleases, maakte in het verleden gelukkig deel uit van het zomernummer. En de editie van september, wanneer de (film)wereld langzaam ontwaakt, vormde zowel inhoudelijk als commercieel stevast een uitdaging.

Toen we vorig jaar ingrijpend moesten herstructureren door allerlei financiële tegenvallers, was tweemaandelijks verschijnen een van de noodzakelijke aanpassingen. Zo kwamen we dus uit bij de combinatie van die twee niet vanzelfsprekende filmmaanden in één en hetzelfde nummer. Blijkt nu dat ik me – dit jaar alvast – geen zorgen had moeten maken. Kijk maar naar de twee covervarianten van deze editie.

Op de eerste prijkt *Emilia Pérez*, over de transitie van een Mexicaanse drugsbaron dat Cannes enkele maanden terug in lichterlaaie zette. Het muzikale drama laat *Un prophète*-regisseur Jacques Audiard en Hollywoodsterren Zoe Saldana en Selena Gomez voor de zoveelste keer hun kunnen etaleren, maar doet ons vooral kennismaken met de weergalozes transgender hoofdrolspeelster Karla Sofia Gascón.

De andere cover wordt gesierd door *Beetlejuice Beetlejuice*, de langverwachte sequel op de horrorkomedie waarmee Tim Burton in 1988 internationaal doorbrak. Het is altijd heerlijk om de buitenissige cineast wonderlijke universums op het witte doek te zien toveren. Bovendien schitteren oude Burton-getrouwen als Michael Keaton en Winona Ryder zij aan zij met de nieuwste chouchou van de regisseur: *Wednesday*-ster Jenna Ortega.

En dan heb ik het nog niet kunnen hebben over al die andere pareltjes die deze maanden in de zalen verschijnen...

Tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
HOOFDREDACTEUR

VOORWOORD

CZAR FILM

CAVIAR

private view
productions

Bozar

DEKERN

cinéart

MENUETTO
FILM

SEARCHERS

Met een duizelingwekkende dosis dank aan

MIETAMORFOSE

Met maar liefst twee prijzen werd *Emilia Pérez* onweerlegbaar tot een van de lievelingen van het jongste Filmfestival van Cannes gekroond. Begrijpelijk, want met dit flamboyante, emotionele én muzikale drama over een Mexicaanse kartelbaas die als vrouw door het leven wil gaan, toont de Franse cineast Jacques Audiard (*Un prophète*) zich avontuurlijker dan ooit. **RUBEN NOLLET**

MANNELIJK GEWELD

Het jaar 2018. Jacques Audiard heeft net de western *The Sisters Brothers* afgewerkt en slaat het boek *Écoute* van Boris Razon open. Het is een dystopie die zich afspeelt in een extreem gesurveilleerde wereld. Eén personage in het boek trekt alle aandacht van de Franse regisseur: een gewelddadige drugsbaron die aan zijn lot en zijn vijanden wil ontsnappen door de gedaante aan te nemen van zijn jeugdliefde, een jonge vrouw.

‘Dat had ik zelf nooit kunnen verzinnen’, aldus Audiard. ‘Daarom heb ik me in dat personage verdiept. Ik wilde weten wie hij was, wat zijn voorgeschiedenis was, welk jeugdtrauma hij moest compenseren met brutaal geweld en overdreven

mannelijkheid.’ Zo ontstond *Emilia Pérez*, een film die ver van Audiards eigen wereld ligt, maar daar ziet hij geen graten in: ‘Ik eis het recht op om de verhalen te vertellen die ik wil, om die te laten zingen en dansen.’

(SOAP)OPERA

Dat zingen en dansen mag je letterlijk nemen, want *Emilia Pérez* is een uniek muzikaal drama geworden. Audiard had oorspronkelijk zelfs geen film in gedachten, maar een opera: ‘Dit verhaal heeft een naïviteit die typisch is voor dat soort stukken. Opera’s zijn nooit complex. Het ene moment schaterlachen de personages, het volgende barsten ze in huilen uit. Daartussen heb je grote aria’s die je de ziel uit het lijf rukken. In opera komt het hart voor de rede. In cinema is het meestal omgekeerd.’ Hoe meer Audiard zich in de

personages verdiepte, hoe meer hij inzag dat hij toch een film moest maken. Net als zijn titelpersonage overstijgt *Emilia Pérez* alle labels en gaat van misdaadfilm over melodrama tot film noir en soap: ‘Het verhaal klotst en gutst langs alle kanten. De grote doorbraak kwam tijdens het schrijven toen ik besliste om van het personage van Emilia’s advocaat ook een vrouw te maken. Zo kreeg het scenario een andere dynamiek. Plots ging het over twee vrouwen die elkaars leven veranderen.’

Jacques Audiard

DRAMATISCHE LOCATIE

Emilia Pérez speelt zich af in Mexico, waar corruptie welig tiert en drugsbendes tienduizenden moorden en verdwijningen op hun geweten hebben. Die problematiek komt aan bod in de film, maar Audiard voelde zich niet geroepen om die tot op het bot uit te spitten. ‘Ik ken Mexico’, zegt hij. ‘Het is

een ontzettend schizofreen land, tegelijk wondermooi en onthutsend. In mijn film gebruik ik het echter als een geïdealiseerde dramatische locatie. De realiteit is veel erger dan wat ik toon.’

Audiard zag dan ook snel in dat zijn aanvankelijke plan om in Mexico te draaien geen steek

hield en besliste om in Frankrijk te draaien: ‘De dagelijkse realiteit van Mexico zou de shoot alleen maar bemoeilijkt hebben. Ik wilde het geheel ten volle kunnen stileren. In de studio in Bry-sur-Marne kon ik het opera-DNA veel makkelijker in de verf zetten dan dat ik op locatie had gekund.’

ONGEZIENE AUTHENTICITEIT

Voordat hij had beslist om in Frankrijk te filmen, was Audiard al in Mexico en de VS op zoek gegaan naar de juiste acteurs. De grootste uitdaging bleek het vinden van het titelpersonage: 'Ik heb heel wat Mexicaanse trans actrices ontmoet, maar die waren allemaal te jong. Mijn fout, want in het oorspronkelijke scenario was

Emilia 30. Toen ik in Spanje Karla Sofia Gascón ontdekte, viel ik van mijn stoel. Zij was de 50 gepasseerd, maar ik kon het leven dat ze reeds achter zich had voelen. Ze straalde een ongeziene authenticiteit uit.'

Hetzelfde gebeurde toen de cineast Zoe Saldaña (*Guardians of the Galaxy*) ontmoette voor de

rol van de advocate Rita. Ook dat personage was eerst jonger, en bovendien Mexicaans. 'Ik kende Zoe helemaal niet, maar ze maakte van haar personage meteen een mens van vlees en bloed. Dat ze danseres van opleiding is, was bovendien een godsgeschenk voor mijn Belgische choreograaf Damien Jalet.'

GOUDEN GIDS

Audiard heeft er een gewoonte van gemaakt om bij elk nieuw project het geweer van schouder te veranderen. Toch voelt hij zich na tien films nog altijd onzeker bij de start van een productie: 'Ik weet niet waarom, maar ik sta dan doodsangsten uit. Dat is geen pose. Ik twijfel gewoon elke keer weer of het me wel zal lukken.'

In het geval van *Emilia Pérez*

kwam daar nog het delicate gegeven van een trans personage bij. Op dat vlak wilde Audiard de bal absoluut niet mislaan. 'Ik wist weinig over lgbtq-thema's', bekent hij. 'Gelukkig had ik Karla. Zij was mijn gids. Als ik vragen had, gaf zij me altijd heldere antwoorden. Ze vertrouwde me onlangs toe dat ik tegen het einde van de opnames een veel dieper inzicht

had in de materie dan bij het begin. Dat heb ik vooral aan haar te denken. Ze heeft me trouwens ook voorgesteld aan haar vrouw en dochter. Ik had me nooit zo'n mooi voorbeeld van fluiditeit kunnen inbeelden. Dat is werkelijk prachtig.' 🏳️

**EMILIA PÉREZ SPEELT VANAF
28 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP**

O'BROTHER PRESENTS A VERSUS PRODUCTION & LA PAN CINEMA PRODUCTION

TOMER SISLEY

JAMES FRANCO

THE PRICE OF MONEY

LARGO WINCH

A FILM BY
OLIVIER MASSET DEPASSE

CLOTILDE HESME

ÉLISE TILLOLOY

NOW PLAYING IN THEATERS

EEUWIGE STRIJD

Op het politieke toneel staan Israël en Iran al jaar en dag lijnrecht tegenover elkaar. De Iraanse actrice/cineast Zar Amir (*Holy Spider*) en de Israëlische regisseur Guy Nattiv (*Golda*) willen daartegen ingaan. En dus maakten ze samen *Tatami*, een spannend drama over onderdrukking en ... judo. **RUBEN NOLLET**

Een wedstrijd moeten afwerken met een hijab om het hoofd lijkt al lastig genoeg, maar het is niet de enige beperking waarmee vrouwelijke judoka's uit Iran te maken krijgen. Net als hun mannelijke collega's zijn ze overgeleverd aan de willekeur en richtlijnen van de staat, die politiek-religieuze belangen altijd voorrang zal geven op sportieve prestaties.

Zo gaat het ook in *Tatami*, waarin de Iraanse judoka Leila deelneemt aan het wereldkampioenschap in Georgië. Ze droomt van een gouden medaille en is er ook van overtuigd dat ze een kans maakt om die binnen te halen. Maar dan draagt de Iraanse overheid haar op om te doen alsof ze geblesseerd is en forfait te geven. De kans bestaat namelijk dat ze het zal moeten opnemen tegen een Israëlische atlete en het regime wil het gezichtsverlies van een eventuele nederlaag koste wat kost vermijden. Leila protesteert, maar de Iraanse officials winden er geen doekjes om: als ze het niet doet, zullen de gevolgen zwaar zijn. Voor haar én voor haar familie in Teheran.

'Tijdens de pandemie las ik verschillende artikels over vrouwelijke atleten die rebelleerden tegen het Iraanse regime', vertelt de Israëlische cineast Guy Nattiv. 'Ze hadden hun buik vol van de hypocrisie. Dat was nog voor de grote betogingen in Iran.' Hij zag er een film in, maar voelde zich als Israëliër niet genoeg beslagen om het verhaal op zijn eentje te vertellen. Dus haalde hij twee Iraanse vrouwen aan boord: Elham Erfani als coscenarist en Zar Amir als coregisseur. Beiden spelen ook mee in de film.

'Ik zag zijn voorstel als een uitgelezen kans om het sterke verhaal nog authentieker te maken', zegt Amir. 'Al moet ik toegeven dat ik niet meteen heb toegehaakt. Veel van mijn vrienden en collega's wonen nog in Iran en ik wilde niemand in de problemen brengen. Finaal bedacht ik dat het fout zou zijn om af te haken uit angst, want dat is exact wat het regime wil. Ik moest het dus wel doen. Het is belangrijk om taboes te doorbreken.'

Nattiv, die al jaren in Los Angeles woont, staat bekend als een mondige

tegenstander van de huidige Israëlische regering. Na de bloederige aanslag van Hamas op 7 oktober vorig jaar zette hij zich in om aandacht te eisen voor het drama, maar hij bleef ook pleiten voor een regimewissel aan beide kanten van het conflict. Voor hem gaat *Tatami* dan ook evengoed over zijn eigen geboorteland. 'Op veel vlakken is de situatie in Iran en in Israël vergelijkbaar', stelt hij. 'Ook in mijn land komen vrouwenrechten in het gedrang. Het wordt alleen maar erger met Netanyahu en zijn extremistische regering. Daarom zie je ook betogingen in beide landen. En als je als filmmaker je ongenoegen laat blijken, krijg je geen geld meer. Gelukkig werk ik met privéfinanciering en ben ik dus niet afhankelijk van subsidies.'

Onderdrukking is het hoofdthema in *Tatami*, wat zich ook uit op visueel vlak. Dat is de reden waarom de regisseurs kozen voor zwart-witfotografie in het klassieke, bijna vierkante Academy-beeldformaat. 'De vrouwen in de film leven in een maatschappij van extremen', leggen de makers uit. 'Er zijn geen drie opties. Het is ja of nee, en de gevolgen van beide mogelijkheden zijn duidelijk. Het is ook een wereld zonder ruimte om te bewegen of te ademen. Daar past het claustrofobische beeldformaat dan weer bij.'

Amir en Nattiv hopen dat *Tatami* in de verf kan zetten dat we ons niet hoeven neer te leggen bij onzinnige en onmenselijke richtlijnen van hogerhand, en al zeker niet bij het idee dat mensen tegenover elkaar moeten staan. 'Toen ik contact opnam met Amir was ze aanvankelijk argwanend', lacht Nattiv. 'Zo gaat het altijd tussen Israëliërs en Iraniërs. Na vijf minuten klikte het echter en beseften we hoeveel we gemeen hebben. We hebben dezelfde culinaire smaak, luisteren naar dezelfde muziek, houden van dezelfde films, vinden dezelfde kunst goed. Zonder onze dwaze regimes zouden we één grote familie zijn.' 🍷

TATAMI SPEELT VANAF 11 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

ONTDEKKINGSREIS

Drie jaar nadat Audrey Diwan in Venetië de Gouden Leeuw won voor haar abortusdrama *L'événement*, komt de Franse cineast met een nieuwe boekverfilming op de proppen. Haar *Emmanuelle* is een heel ander beestje geworden dan de gelijknamige erotische klassieker die van de Nederlandse actrice Sylvia Kristel in de seventies een wereldster maakte. 'De *male gaze* overheerste overduidelijk in die film.' **STEVEN TUFFIN**

Wat was je in godsnaam aan het denken?

AUDREY DIWAN: '(schaterlacht) Dat is een wel heel directe vraag! Maar goed, ik begrijp dat het vreemd overkomt dat een regisseur die overal in de prijzen is gevallen met een eerder serieuze arthousefilm, zich stort op wat op het eerste gezicht pure *exploitation* lijkt over een vrouw en haar seksuele escapades in een exotische setting. Toen de producenten me het project aanboden, was ik ook verbaasd. De vorige filmversie had ik nooit helemaal gezien en het oorspronkelijke bronmateriaal had ik nog niet gelezen. Zodra ik dat laatste wel had gedaan, stelde ik me de vraag of je vandaag de dag erotiek nog kunt gebruiken

om een verhaal te vertellen. Is het nog mogelijk om de fantasie van de bioscoopbezoeker te prikkelen nu die overal overladen wordt met pornografische beelden? Daarnaast vroeg ik me ook af of er nog een manier was om seksscènes op een originele manier in beeld te brengen. Deze dagen ogen dat soort cinemamomenten ofwel eerder suf, ofwel ronduit vulgair. Toch kan erotiek iets heel krachtigs zijn. Kijk maar naar het meesterlijke *In the Mood for Love* van Wong Kar-Wai. Daarin gebeurt niets expliciets en toch kun je als kijker niet anders dan opgewonden raken.'

Waarom heb je de cinema-adaptatie uit 1974 nooit helemaal gezien?

Collega-regisseurs als Quentin Tarantino en Eli Roth dwepen ermee. 'Dat zijn dan ook mannen. (lacht) Ik maak nu een grapje, maar eigenlijk ben ik serieus. Ik had het gevoel dat die film niet voor mij bedoeld was. De *male gaze* overheerste overduidelijk, terwijl het boek een verhaal over vrouwelijk genot vertelt. Mijn *Emmanuelle* is dan ook meer een update van het bronmateriaal, over een vrouw die zonder plezier door het leven gaat en langzaam maar zeker ontdekt hoe ze wel kan genieten van seks.'

In deze gepolariseerde tijden had een moderne bewerking van *Emmanuelle* zowel pure trash als een woke pamflet kunnen worden. Uiteindelijk is je film geen van beide.

'Die zaken interesseren me dan ook geen jota. Natuurlijk verwachtten veel cinefielen dat de regisseur die net *L'événement* had gemaakt *Emmanuelle* zou omtoveren tot een mokerende MeToo-metafoor, maar daar leende het bronmateriaal zich in mijn ogen niet toe. Tijdens de scenariefase werd mijn hedendaagse *Emmanuelle* al snel een controlefreak die in opdracht van een internationale keten alles op alles zet om luxehotels tot in de kleinste details te perfectioneren. Dat is een ongelooflijk stresserende job, die ervoor zorgt

dat ze aan werkelijk niets nog plezier beleeft. Op die manier kon ik het over verschillende soorten verlangens hebben: niet alleen lichamelijke, maar ook materialistische. We leven in een verstikkende consumptiemaatschappij die zelfs ons seksleven heeft aangetast. Alles is een snelle hap geworden, maar niets geeft nog écht voldoening.'

Het boek en de vorige film speelden zich af in Thailand. Waarom heb je de setting verplaatst naar Hongkong?

'Ik was op zoek naar een plek waar modernisme en traditie met elkaar verweven zijn. Bovendien waart in Hongkong de geest van het kolonialisme nog steeds rond. Die is ook voelbaar in het hotel waar de film zich grotendeels afspeelt. Op de bovenste verdiepingen bevinden zich de westerse gasten, die bediend worden door locals die op lagere etages staan te zwoegen en te zweten om de pleziermachine draaiende te houden.'

Je titelpersonage deinst er niet voor terug om een jongeman te laten ontslaan die haar bespied had terwijl ze een bad nam. Op het moment zelf leek ze dat echter eerder opwindend te vinden.

'Daarmee wil ik aantonen dat *Emmanuelle* in het begin van de film deel van de machine is. Het is niet alleen een harteloze, maar ook een hypocriete daad, want alles in het hotel draait net om het vervullen van verlangens. Gaandeweg leert *Emmanuelle* echter door haar contact met hotelgasten, collega's en locals om minder rigide in het leven te staan. Het is ook geen toeval dat ze het hotel aanvankelijk amper verlaat. Die plek symboliseert de mentale ruimte waarin ze gevangen zit.'

Een indrukwekkend ogende stormsequentie lijkt op dat vlak voor een belangrijke doorbraak te zorgen.

'In mijn ogen is dat misschien wel de belangrijkste scène in de film. Zo'n tyfoon is pure chaos. Je kunt niet anders dan je eraan overgeven.

Audrey Diwan

Eerst probeert Emmanuelle de situatie nog onder controle te krijgen, maar na een tijdje beseft ze dat ze haar perfectionisme moet loslaten. Ironisch genoeg ervoer ik het draaien van die scène op een gelijkaardige manier. Op de eerste dag werden we onverwachts geconfronteerd met een echte tyfoon, waardoor we gewoonweg niet konden filmen. Hoe frustrerend dat ook voor me was, ik kon niets anders doen dan me erbij neerleggen’.

In de film zien we Noémie Merlant, bekend van onder meer *Portrait de la jeune fille en feu*, als Emmanuelle. Oorspronkelijk ging de veel bekendere Léa Seydoux het titelpersonage vertolken.

‘De roddelpers heeft zich werkelijk gestort op wat in mijn ogen niet meer dan een fait divers was. Echt groot drama was er in ieder geval niet mee gemoeid. Ik weet gewoon van mezelf dat ik een enorm veeleisende regisseur ben. Het is dan ook van kapitaal belang dat mijn hoofdrolspeler en ik op exact dezelfde golflengte zitten als we gaan samenwerken. Hoewel ik Léa doodgraag heb – we blijven

goede vrienden en zullen ooit weleens samenwerken – werd het al snel duidelijk dat we andere ideeën over het personage hadden. Daarom beslisten we gezamenlijk dat ik beter op zoek kon gaan naar een andere actrice.’

Veranderde er iets aan het personage toen je Noémie castte?

‘Dat zowel zij als haar tegenspeler Will Sharpe (*bekend van het tweede seizoen van The White Lotus, nvdr.*) zelf ook regisseurs zijn, had een grote impact. Ze kwamen voortdurend met nieuwe ideeën op de proppen. Vaak waren die zo goed dat ik niet anders kon dan ze in het materiaal verwerken. Ze boden allebei een zeer persoonlijk perspectief op de dialogen van hun personages, waardoor die alleen maar straffer zijn geworden.’

Een andere opvallende verschijning is Naomi Watts, jaren terug zelf onvergetelijk opwindend in *Mulholland Drive*.

‘En toch is dat niet de reden waarom ik haar gecast heb! (*lacht*) Wat mij vooral was bijgebleven van die David Lynch-klassieker, was de veelzijdigheid van haar acteerwerk. In *Emmanuelle*

heeft ze van wat een wandelend cliché had kunnen zijn – de strenge hotelmanager, weet je wel – een duizelingwekkend gelaagd personage gemaakt. Ze stond erop om haar rol kwetsbaarder te spelen dan ik oorspronkelijk voor ogen had en ze had een overschot aan gelijk. Die onverwachte zachtheid heeft het personage des te krachtiger gemaakt. Ze weigert zich over te geven aan de dwingende aanpak van de hotelketen waar Emmanuelle en zij voor werken.’

Geen Emmanuelle zonder seksscènes. Hoe was het om die te draaien?

‘Voor mij persoonlijk best moeilijk omdat ik op dat vlak toch wat schroom voel. Daarom heb ik ze op een andere manier benaderd. Ik ging op zoek naar wat ik met die scènes wilde vertellen en focuste me dan op die betekenislaag. Actiescènes zou ik op dezelfde manier aanpakken. Als die nergens over gaan, voelen ze compleet hol aan. Als ze het verhaal echter verder stuwen, bekijken ze tot op het bot.’

EMMANUELLE SPEELT VANAF 25 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

STREAMING 15:58
 Q ONTDEK SERIES FILMS MDS HUURFILMS SPORT PASSION
 Jeremy Doku
 Premier League
 ENKEL OP PLAYSPORTS

THE BEAR
 the office
 FURIOSA
 HET SMELT
 THE IRON CLAW

tv

Al je entertainment op één plek

Scan deze QR-code voor meer info

SCHEMERZONE

Door de grenscontrole gaan in een Amerikaanse luchthaven veroorzaakt altijd een beetje stress, maar in *Upon Entry* wordt het een ware nachtmerrie voor Elena en Diego, een jong koppel uit Barcelona dat naar Miami wil verhuizen. De film is gebaseerd op eigen ervaringen, vertellen regisseurs Alejandro Rojas en Juan Sebastián Vásquez. **RUBEN NOLLET**

Het lijkt wel of jullie met *Upon Entry* voor paspoortcontroles willen doen wat *Jaws* deed voor zwemmen in de zee en *Psycho* voor douchen.

JUAN SEBASTIÁN VÁSQUEZ: '(lacht) Dat zou mooi zijn! Maar we zijn al blij dat we onze eigen traumatische ervaringen konden verwerken in een film die therapeutisch kan zijn voor veel mensen. Alejandro en ik komen uit Venezuela, net zoals Diego in de film. Wellicht zullen vooral mensen uit Zuid-Amerika de situatie meteen herkennen. Voor Elena is het anders. Zij is in Spanje geboren en heeft nog nooit problemen gehad, maar hier verliest ze plots al haar privileges. Europeanen zijn dat niet gewoon.'

Was het altijd al jullie bedoeling om een thriller te maken?

ALEJANDRO ROJAS: 'Eigenlijk niet. We wilden tonen wat wij en zoveel van onze familieleden, vrienden en kennissen hebben meegemaakt. Het plan was wel om er van begin tot eind de spanning in te houden, maar we waren toch verrast toen *Upon Entry* plots omschreven werd als een genrefilm.'

VÁSQUEZ: 'Nu, we spelen ook wel met de kijker. We zetten bijvoorbeeld valse sporen uit, waardoor je elk detail belangrijk begint te vinden. Het resultaat is dat je hetzelfde gaat doen als de agenten van de grenspolitie: een oordeel vellen op basis van eerste indrukken.'

De ondervraging die Diego en Elena ondergaan, gaat heel ver. Weten jullie waarom de agenten vragen stellen als: 'Hoe vaak heb je seks met je partner?'

VÁSQUEZ: 'Ze stellen zulke intieme vragen vooral aan Amerikanen die met hun buitenlandse partner het land willen binnenkomen. Ik ben er zeker van dat het antwoord hen maar weinig kan schelen. Ze willen vooral dat je je ongemakkelijk voelt. Ze vragen ook vaak dingen die je niet per se weet. Ik ben al jaren samen met mijn partner, maar ik heb geen idee welke kleur haar tandenborstel heeft. Ze kijken dan naar je lichaamstaal wanneer je die vraag krijgt. Trouwens, als je wél alles weet over je partner, dan vinden ze dat ook verdacht.'

Soms wordt de ondervraging ronduit vernederend. Is dat op feiten gebaseerd?

ROJAS: 'Mijn vrouw heeft heel veel bedenkelijke dingen meegemaakt. Ze heeft gestudeerd in New York en vloog regelmatig heen en weer naar haar familie in Caracas. Een luchthaven is een soort vagevuur. Je kunt je niet inbeelden wat er allemaal gebeurt tijdens die ondervragingen en fouilleringen achter gesloten deuren. We zijn ervan overtuigd dat er nog ergere dingen gebeuren dan wat we tonen.'

Hoe belangrijk is het dat een van de agenten zelf van Latijns-Amerikaanse origine is?

VÁSQUEZ: 'Het geeft het verhaal een bijkomende laag. Je ziet wel vaker dat genaturaliseerde migranten zich extra willen bewijzen. Ze willen tonen dat ze nog Amerikaanser zijn dan 'echte' Amerikanen.'

ROJAS: 'Dat die agente Spaans spreekt, is een extra troef. Ze speelt psychologische spelletjes door voortdurend over te schakelen van Engels naar Spaans. Vooral Diego intimideert ze door Spaans te spreken. Het is alsof ze zegt: "Ik ken jou. Ik weet wat voor iemand jij bent."'

Vrezen jullie door *Upon Entry* nu niet elke keer uitgepikt te zullen worden als jullie langs de Amerikaanse paspoortcontrole moeten?

VÁSQUEZ: 'We zijn intussen al een paar keer zonder problemen naar de VS geweest om de film voor te stellen. Ik reis nu wel met een Spaans paspoort, wat een groot verschil lijkt te maken. Of ze onze film al gezien hebben en hun aanpak bijgestuurd hebben, weet ik niet, maar men was in elk geval veel vriendelijker.'

ROJAS: 'Om jouw vergelijking met *Jaws* door te trekken: door de impact van die film was de grote witte haai bijna uitgestorven in veel regio's. Als *Upon Entry* dat effect kan hebben op de absurditeit van grenscontroles, zouden wij heel blij zijn.' ❏

UPON ENTRY SPEELT VANAF 14 AUGUSTUS IN DE BIOSCOOP

VAN DE TROON

Voor een stoffig historisch drama over de Britse koning Henry VIII en een van zijn zes vrouwen ben je bij *Firebrand* aan het verkeerde adres. Regisseur Karim Aïnouz tekent voor een spannende thriller met een vurige Alicia Vikander als finale echtgenote Katherine Parr en een bijna onherkenbare Jude Law als de norske vorst. ‘Hij wilde dit personage koste wat kost spelen.’ **RUBEN NOLLET**

Karim Aïnouz glimlacht als hij geconfronteerd wordt met de vraag of hij als Braziliaanse cineast met Algerijnse roots wel de juiste persoon was om met *Firebrand* een film te maken over de tumultueuze relatie van de rebelse Katherine Parr met Henry VIII en diens kinderen uit zijn vorige huwelijken: ‘Tijdens de voorbereidingen heb ik vaak gedacht: wat heb ik me in het hoofd gehaald? Het idee om zo’n stuk Brits erfgoed aan te pakken maakte me behoorlijk onzeker, maar uiteindelijk kwam ik tot de conclusie dat dit een universeel menselijk verhaal is. Belangrijkst van al was dat ik me met de juiste medewerkers zou omringen.’

Dat Aïnouz voor een hoofdzakelijk vrouwelijke crew ging, had niet alleen te maken met het onderwerp van *Firebrand*, maar ook met eerdere filmervaringen: ‘Ik maakte meermaals mee dat tijdens het draaien van een emotioneel zware scène een hoopje mannen uit de ploeg over voetbal stond te kletsen. Al voor mijn vorige film, *The Invisible Life of Eurídice Gusmão*, wilde ik een omgeving creëren waarin mijn acteurs zich gekoesterd zouden voelen. Een vrouwelijke *director of photography* vond ik daarbij cruciaal. Het deed me denken aan mijn jeugd. Ik ben opgegroeid tussen vrouwen. Voor *Firebrand* zocht en vond ik ook een vrouwelijke scenarist, artdirector, monteur en *production designer*. Zij hebben me bijgestuurd waar nodig. Als man kan ik me bijvoorbeeld niet inleven in wat het betekent om maandstonden te hebben of een kind te baren.’

Ironisch genoeg gaat de man naast hoofdrolspeler Alicia Vikander met de meeste aandacht lopen. Een quasi onherkenbare Jude Law stort zich met lijf en leden op de corpulente, grommende en dreigende Henry VIII. ‘Ik heb Jude altijd een geweldige acteur gevonden, dus ik was heel blij dat hij dit personage koste wat kost wilde spelen’, zegt Aïnouz. ‘Het stelde ons wel voor een praktisch probleem: hoe konden we Jude Law zoveel mogelijk uitwissen en toch genoeg van hem overhouden? Daarin zijn

we met verschillende kunstgrepen geslaagd. We hebben zijn blauwe ogen bijvoorbeeld verborgen achter bruine contactlenzen en hij klinkt anders omdat hij een tandprothese draagt.’

Law verdiepte zich in elk detail van de beruchte vorst: van de kleren die hij droeg tot de manier waarop hij stapte wanneer de etterende wonde aan zijn been opspeelde. Hij leerde net zoals de koning virginaal, een soort klavecimbel, spelen. En als hij op de set verscheen, was dat altijd in vol ornaat. ‘Ik denk dat de rol heel emotioneel was voor hem’, zegt Aïnouz. ‘Jude vierde zijn vijftigste verjaardag terwijl we de film afwerkten. Hij is lang de *golden boy* van de Britse filmindustrie geweest, maar ondertussen is hij een dagje ouder, net zoals Henry XIII in de film. Het leek me interessant om het personage vanuit die invalshoek te belichten.’

Ondanks het brutale, onvoorspelbare en ronduit gestoorde gedrag van zijn personage is Law erin geslaagd om hem nooit als een karikatuur of monster neer te zetten. ‘Er zit altijd een beminnelijk kantje aan wat Jude doet’, knikt Aïnouz. ‘Hij straalt empathie uit, zelfs wanneer hij een verwend en arrogant rijkeluiszontje speelt – kijk maar naar zijn vertolking in *The Talented Mr. Ripley*. Daarom was zijn casting zo cruciaal voor *Firebrand*.’

FIREBRAND SPEELT VANAF 25 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

BIZARRE BURTON

Na meer dan dertig jaar kan de doen-ze-het-of-doen-ze-het-nietgeruchtenmolen eindelijk stoppen met draaien: met *Beetlejuice Beetlejuice* arriveert een vervolg op Tim Burtons spookkomedie uit 1988 in de zalen. Het perfecte excuus voor onze hoofdredacteur om zijn favoriete films van de curieuze cineast op te lijsten. **STEVEN TUFFIN**

BATMAN (1989)

Toen deze superieure superheldenfilm eindelijk de Belgische bioscopen bereikte, kende ik de bijhorende paperback, Danny Elfmans iconische score en de funky themaplaat van Prince al helemaal vanbuiten. Omdat de film *Kinderen Niet Toegelaten* was – in Antwerpen stonden er zelfs agenten in burger aan de cinema-ingang – ging ik hem met mijn ouders in een Zoerselse drive-inbioscoop zien. Zelfs in die niet bepaald optimale omstandigheden raakte ik helemaal in de ban van Burtons audiovisuele pracht en praal.

ED WOOD (1994)

Ik heb niets met cinema die zo slecht is dat hij goed wordt. *Plan 9 from Outer Space* en de andere miskleunen van de regisseur uit de titel waren daarom nooit echt aan mij besteed. Groot was dan ook mijn verbazing toen deze bijzondere biopic me tot tranen toe beroerde als liefdesbrief aan een filmmaker die zijn gebrek aan talent compenseerde met een warm hart voor alle excentriekelingen en *has-beens* met wie hij samenwerkte.

EDWARD SCISSORHANDS (1990)

Het begin van het magische partnership tussen Burton en zijn fetisjacteur Johnny Depp. Door de decennia heen hebben beide talenten zowel privé als professioneel al wat mindere momenten beleefd, maar dit glorieuze gothsprookje maakte niet alleen korte metten met Depps gladde *21 Jump Street*-posterboyimago, het was ook een ontzagwekkende ode aan alle eenzaten in suburbia – wat ik als loner op de Antwerpse Linkeroever natuurlijk kon smaken.

BATMAN RETURNS (1992)

Het megasucces van zijn eerste film over de Caped Crusader leverde Burton carte blanche op voor deze sequel, die dan ook *bigger, louder* maar vooral *darker* werd. Ik herinner me een werkelijk overrompelende bioscoopervaring, waarbij het opvallende *set design* me voor het eerst de impact van het Duitse expressionisme deed voelen, Danny DeVito's Penguin tegelijk tragisch en weerzinwekkend was en Michelle Pfeiffers Catwoman een onverwachts prikkelende impact op me had.

BIG FISH (2003)

Met *Mars Attacks!*, *Sleepy Hollow* en *Planet of the Apes* had Burton me alsmat minder kunnen bekoren. Dit min of meer moderne sprookje over een man die hopeloos ronddoelt in een labyrint tussen feit en fictie, was dan ook een comeback van jewelste die zowel mijn ogen als mijn hart wist te betoveren. Met naast klasbakken Ewan McGregor, Albert Finney en Jessica Lange de wondermooie maar ondertussen volledig van het witte doek verdwenen Alison Lohman.

SWEENEY TODD: THE DEMON BARBER OF FLEET STREET (2007)

Ondertussen zijn musicals opnieuw helemaal bon ton, maar toen Burton bijna twintig jaar terug met deze bioscoopbewerking van Stephen Sondheims gelijknamige musical op de proppen kwam, fronste iedereen de wenkbrauwen. Toch gaat het volgens mij om een van zijn vernuftigste films, met oude getrouwen Johnny Depp en Helena Bonham Carter op hun best als meesterlijk moorddadig duo, plus een barokke portie bloedvergieten om u tegen te zeggen.

FRANKENWEENIE (2012)

Hoe je het ook draait of keert: *The Nightmare Before Christmas* werd ondanks Burtons overduidelijke stempel niet door hem geregisseerd. Zijn eerst eigen stop-motionlangspeler *Corpse Bride* vond ik dan weer een eerder doodse bedoening. Dit op zijn gelijknamige kortfilm uit 1984 – én op *Frankenstein* natuurlijk – gebaseerde animatie-avontuur was voor mij wél een schot in de roos. Of hoe Burton als geen ander ondode wezens kan omtoveren tot knuffelbare *koddigaards*.

BEETLEJUICE BEETLEJUICE (2024)

Ik moet eerlijk bekennen dat *Beetlejuice* me destijds vooral op de zenuwen werkte. Michael Keatons 'ghost with the most' was me toen net iets te hyperkinetisch. Door de jaren heen heb ik het stilistische gestunt in Burtons eerste bovennatuurlijke bioscooponderneming echter beter leren smaken. Dat hij voor de sequel resoluut voor *practical effects* heeft gekozen en dus digitale ingrepen tot een minimum heeft beperkt, vind ik dan ook een prijzenswaardige keuze. ✓

BEETLEJUICE BEETLEJUICE SPEELT VANAF 11 SEPTEMBER IN DE BIOSCOOP

Marcello Mio

REGIE Christophe Honoré
CAST Chiara Mastroianni, Catherine Deneuve, Nicole Garcia
SPEELDUUR 2u00
VANAF 14 augustus in de bioscoop

Metakomedie van arthouselieveling Christophe Honoré waarin de Franse actrice Chiara Mastroianni beslist ze dat ze liever het leven van haar vader Marcello Mastroianni zou leiden. Een must-see voor alle fans van het icoon van de Italiaanse cinema. **CHRIS CRAPS**

Soundtrack to a Coup d'Etat

REGIE Johan Grimonprez
CAST Zap Mama, Abbey Lincoln
SPEELDUUR 2u30
VANAF 11 september in de bioscoop

De Belg Johan Grimonprez boetseert een complex maar entertainend filmessay over de link tussen jazz, kolonisatie en de Koude Oorlog, met een heel andere kijk op de moord op de Congolese premier Patrice Lumumba als resultaat. **CC**

Le fil

REGIE Daniel Auteuil
CAST Daniel Auteuil, Sidse Babett Knutsen, Grégory Gadebois
SPEELDUUR 1u55
VANAF 11 september in de bioscoop

Daniel Auteuil staat voor én achter de camera in dit rechtbankdrama over een advocaat die voor het eerst sinds lang een moordzaak aanneemt. Hij is er immers rotsvast van overtuigd dat zijn cliënt onschuldig is. *The Verdict* op zijn Frans. **CC**

Damaged

REGIE Terry McDonough
CAST Gianni Capaldi, Samuel L. Jackson, Vincent Cassel
SPEELDUUR 1u37
VANAF 18 september in de bioscoop

Een getraumatiseerde Amerikaanse agent (Samuel L. Jackson) reist naar Schotland om een lokale collega te helpen bij het klissen van een serie-moordenaar, die mogelijk jaren eerder in zijn thuisstad actief was. Voor liefhebbers van *Seven* en *8MM*. **CC**

Arcadian

REGIE Benjamin Brewer
CAST Nicolas Cage, Jaeden Martell, Maxwell Jenkins
SPEELDUUR 1u32
VANAF 25 september in de bioscoop

Na een wereldwijde ramp tracht een man (Nicolas Cage) zijn twee zonen te beschermen tegen wezens die enkel 's nachts jagen. Een conflict tussen de jongens brengt de familie pas echt in gevaar. Scifhorror à la *A Quiet Place* en *Dog Soldiers*. **CC**

Op vertigoweb.be vind je elke woensdag nieuwe recensies!

FESTIVAL DE CANNES
BEST ACTRESS
2024

FESTIVAL DE CANNES
JURY PRIZE
2024

"A STRANGE BEAST OF A FILM"
LETTERBOXD JOURNAL

"EXHILARATING AND EXASPERATING"
ROLLING STONE

ZOE
SALDAÑA

SELENA
GOMEZ

KARLA SOFÍA
GASCÓN

EMILIA PÉREZ

A FILM BY JACQUES AUDIARD

28/8 IN DE BIOSCOOP

cinéart
presents

A MASTERPIECE
MOVIEPLAYER

GRIPPING
VARIETY

POWERFUL, EMPOWERING AND INCREDIBLY POIGNANT
LOUD AND CLEAR

ARIENNE MANDI

ZAR AMIR

TATAMI

A FILM BY GUY NATTIV & ZAR AMIR

11 SEPT.
IN DE BIOSCOOP

cinéart

www.cineart.be

[/cineartbelgium](https://www.facebook.com/cineartbelgium)

[/cineartbe](https://www.youtube.com/c/cineartbe)

[/cineart_film](https://www.instagram.com/cineart_film)

[/cineart_belgium](https://www.instagram.com/cineart_belgium)

